

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że wszystkie przesłanki beczynności na podstawie art. 265 TFUE są w niniejszej sprawie spełnione i że z owej beczynności wynika szereg naruszeń traktatów Unii Europejskiej, zasad i prawa wtórnego. W tym względzie podnosi ona cztery zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego przeciwko Grecji, Komisja nie zastosowała się do swoich wniosków w sprawie SA.33828 – grecki system podatku tonażowego i wytycznych z 2003 r. w sprawie pomocy państwa dla transportu morskiego (zwanymi dalej „wytycznymi w sprawie transportu morskiego”).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja uchybiła zobowiązaniom wynikającym z rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (rozporządzenie 2015/1589, art. 23) i art. 108 TFUE, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego przez siedem lat po wydaniu decyzji na podstawie art. 23 oraz, że odmawiając zajęcia jasnego stanowiska w tym względzie, Komisja naruszyła prawa zainteresowanych stron, co stanowi naruszenie rozporządzenia 2015/1589 (art. 24), Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)] (art. 41 i 47) oraz zasad Unii Europejskiej (takich jak zasada uzasadnionych oczekiwań).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania chronioną w karcie (art. 20 i 21) oraz uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE) ze względu na to, że odmówiła bez ograniczenia w czasie podjęcia działań na podstawie art. 107 TFUE względem greckiego systemu podatku tonażowego, podczas gdy zniósła podobne systemy pomocy państwa w odniesieniu do portów w innych państwach członkowskich w ograniczonym terminie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja nie przestrzegała międzynarodowych norm podatkowych oraz unijnego prawa podatkowego i zobowiązań podatkowych w odniesieniu do minimalnych zasad opodatkowania, które mają zostać wdrożone przez wszystkie państwa członkowskie od dnia 1 stycznia 2024 r. na podstawie porozumienia OECD w sprawie drugiego filaru (grudzień 2021 r.) oraz wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie zapewnienia globalnego minimalnego poziomu opodatkowania grup wielonarodowych w Unii (grudzień 2021 r.), przyjętego przez Radę Ecofin w grudniu 2022 r.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2023 r. – Grecja/Komisja

(Sprawa T-18/23)

(2023/C 179/78)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Leftheriotou, A.E. Vasilopoulou i O. Pastellas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji wykonawczej Komisji z dnia 15 listopada 2022 r., C(2022) 8047 final, dotyczącej skutków finansowych, jakie należy zastosować do wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (Sekcja Gwarancji) (zwany dalej „EFOGR-SG”) w niektórych przypadkach nieprawidłowości popełnionych w Grecji,
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części odnoszącej się do kwoty odpowiadającej kwocie zwrotu, która została uchylona przez sąd krajowy w sprawie 2014/10019, czyli o obniżenie kwoty podlegającej odzyskaniu w tej sprawie z 145 854,46 EUR do 48 619,63 EUR,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej wydania zaskarżonej decyzji Komisji w odniesieniu do finansowania spornej kwoty, ponieważ rozporządzenie (WE) nr 1681/1994⁽¹⁾ zostało uchylone i nie znajduje już zastosowania do przypadków dotyczących okresu programowego 1994–1999, zaś rozporządzenie (UE) nr 1306/2013⁽²⁾ stosuje się tylko do przypadków nieprawidłowości w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).
2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych z tego względu, że Komisja uznała, iż władze greckie nie dołożyły należytej staranności w ramach zarządzania sprawą 2014/10019. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że sfinansowanie kwoty 145 854,46 EUR jest nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1681/94 z dnia 11 lipca 1994 r. dotyczące nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot wypłaconych nieprawidłowo w związku z finansowaniem polityki strukturalnej i organizacją systemu informacji w tej dziedzinie (Dz.U. 1994, L 178, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) n. 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (UE 2013, L 347, s. 549).

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2023 r. – Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) i in./Komisja

(Sprawa T-37/23)

(2023/C 179/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mead Johnson Nutrition (Asia Pacific) Pte Ltd (Singapur, Singapur), MJN Global Holdings BV (Amsterdam, Niderlandy), Mead Johnson Nutrition Co. (Chicago, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: C. Quigley, KC, M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 7665 final z dnia 31 października 2022 r. w sprawie SA.34914 (2013/C) – System poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Gibraltarze⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji, ponieważ Komisja nie posiada kompetencji na podstawie art. 92 ust. 3 lit. a) umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z UE, gdyż akta sprawy SA.34914 i wszystkie związane z nią postępowania zostały zamknięte i zakończone przyjęciem ostatecznej decyzji 2019/700 z dnia 19 grudnia 2018 r.^(?), a dochodzeniu prowadzonemu przez Komisję dotyczącemu MJN Holdings (Gibraltar) Limited nie nadano nowego numeru sprawy przed zakończeniem okresu przejściowego w dniu 31 grudnia 2020 r., ani po tym dniu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/1589^(?), który wprowadza wymóg podsumowania przez Komisję w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wszystkich istotnych kwestii faktycznych i prawnych, o których Komisja wiedziała, poprzez nieuwzględnienie istotnych informacji, które skarżące przedstawiły wcześniej i którymi Komisja dysponowała, w odniesieniu do braku utrzymania w mocy interpretacji indywidualnej prawa podatkowego wydanej dla spółki MJN GibCo w 2012 r. po dniu 1 stycznia 2014 r. oraz w odniesieniu do braku możliwości opodatkowania przychodów z tytułu opłat licencyjnych przy prawidłowym zastosowaniu prawa gibraltarskiego. Ponadto przed wydaniem zaskarżonej decyzji na podstawie art. 6 ust. 1 rozporządzenia, Komisja, w ramach wstępnej oceny i zgodnie z zasadą dobrej administracji, powinna była w każdym razie omówić ze Zjednoczonym Królestwem informacje przekazane wcześniej przez skarżące.